

Arrest

nr. 189 724 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2016 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben en te zijn gehuwd met een Belgische onderdaan, de heer B. M..

De verzoekster dient op 4 mei 2016 bij de Belgische ambassade te Sofia een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (visum 'type D') om haar Belgische echtgenoot, de heer B.M., te vervoegen.

Op 29 juni 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van de afgifte van het visum 'type D'.

Dit is de thans bestreden beslissing, die op 26 juli 2016 aan de verzoekster ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"BELGIAN MOTIVATION(S):

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN DIENST VREEMDELINGENZAKEN

Web <http://WWW.IBZ.FGOV.BE>

PSN: 5660015 Beperkingen:

•

Commentaar:

Op datum van 04/05/2016 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, een visumaanvraag ingediend door Mevrouw M. F., geboren op 15/09/1991 var Kosovaarse nationaliteit, om haar echtgenoot in België, Mijnheer M. B., geboren op 19/09/1985, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat Mijnheer M. B. ter staving van zijn bestaansmiddelen een 'Aanslagbiljet Personenbelasting en Aanvullende belastingen', inkomstenjaar 2012 en 2013. Echter zijn deze inkomsten verworven in 2012 en 2013 niet als recente inkomsten te beschouwen.

Overwegende dat Mijnheer K. M. B. ter staving van zijn bestaansmiddelen een individuele rekening 2015 heeft voorgelegd alsook loonfiches van de maanden januari 2015 tot en met maart 2016 met betrekking tot uitbetaling van vergoedingen als helper-zaakvoerder. Helpers worden zelf ook beschouwd als zelfstandigen en dienen de inkomsten verworven uit hun activiteit als helper-zelfstandige aan te geven in hun personenbelasting waarop uiteindelijk bedrijfsvoorheffing zal worden geïnd. Echter legt Mijnheer M. B. geen bewijzen voor dat hij de bedrijfsvoorheffing heeft betaald.

Overwegende dat, bij gebrek aan officiële stukken (bijvoorbeeld een 'bevestiging van neerlegging' van de aangifte 'Personenbelasting voor het aanslagjaar 2016 -inkomsten 2015' bij de FOD Financiën, met een bevestigingsnummer) die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen;

Mijnheer M. B. toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet var 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, 40bis, 40ter, 42, 47, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). De verzoekster maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"II. MOYEN

Moyen unique pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des articles 40, 40bis, 40 ter, 42, 47 et 62 de la loi du 15 décembre 1980, de la violation de l'article 52 §4 al. 5 de l'Arrêté Royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales ;

En ce que :

La partie adverse a pris à l'encontre de ma requérante, une décision refusant de lui octroyer un visa dans le cadre d'un regroupement familial au motif que Monsieur M., son époux n'aurait pas démontré de manière convaincante qu'il disposait de moyens de subsistance, suffisants, stables et réguliers au sens de l'article 40ter de la loi du 15 décembre 1980;

Alors que :

Attendu qu'au terme de l'article 40ter alinéa 2 de la loi du 15 décembre 1980, le citoyen belge rejoint doit, en ce qui concerne les membres de la famille visés à l'article 40bis §2 alinéa 1er, 1° à 3° de la loi, démontrer "qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers. Cette condition est réputée remplie lorsque les moyens de subsistance sont au moins équivalents à 120 % du montant visé à l'article 14 §1er 3° de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. L'évaluation de ces moyens de subsistance:

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail";

Que l'article 42 §1er alinéa 2 de la loi prévoit, quant à lui, "qu'en cas de non-respect de la condition relative aux moyens de subsistance stables et réguliers visés à l'article 40bis §4 alinéa 2 et à l'article 40ter alinéa 2, le Ministre ou son Délégué doit déterminer en fonction des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille, les moyens de subsistance nécessaires pour permettre de subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics.

Le Ministère ou son Délégué peut, à cette fin, se faire communiquer par l'étranger et par toute autorité belge, tous les documents et renseignements utiles pour la détermination de ce montant";

Attendu qu'en l'espèce, la décision attaquée fait état du fait que Monsieur M. a présenté une feuille d'imposition pour les années 2012 et 2013 et que ses revenus ne peuvent être considérés comme des revenus récents, ce qui n'est pas contesté par le biais des présentes par l'exposante;

Que la partie adverse fait, par la suite, état du fait que Monsieur M. présentait un compte individuel 2015 ainsi que des fiches de salaire pour les mois de janvier 2015 à mars 2016 se rapportant à des paiements de salaire comme aide-gérant;

Que la décision attaquée précise "les aidants sont également considérées comme des indépendants et doivent déclarer leurs revenus obtenus de cette activité d'aide indépendant dans leurs impôts sur les revenus des personnes physiques sur laquelle est perçu le précompte professionnel. Monsieur M. ne présente aucune preuve qu'il a payé un précompte professionnel. Considérant qu'à défaut de présentation de pièces officielles (par exemple dépôt d'une confirmation de dépôt de la déclaration impôts sur les personnes physiques pour l'année d'imposition 2016-revenus 2015 auprès du SPF Finances avec un numéro de confirmation) qui pourraient étayer les preuves présentées, ces documents ne sont pas pris en considération comme preuve convaincante des moyens de subsistance actuels";

Que la partie adverse a donc cru qu'elle pouvait considérer que Monsieur M. ne démontrait pas de manière convaincante qu'il dispose de moyens de subsistance suffisants, stables et réguliers;

Attendu que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquels se fonde celle-ci sans que l'autorité ne soit tenue d'expliquer les motifs de ces motifs;

Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre la justification de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la Juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet;

Que dans le cadre du contrôle de légalité, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui précède une erreur manifeste d'appréciation;

Attendu qu'en l'espèce, l'exposante ne peut suivre le raisonnement tenu par la partie adverse;

Qu'en effet, il est manifeste, en l'espèce, que Monsieur M. bénéficie de revenus de subsistance stables, suffisants et réguliers supérieurs à 120 % du montant fixé dans l'article 14 §1er et 2° de la loi du 26 mai 2002 sur le droit à l'intégration sociale;

Que Monsieur M. et Madame M. ont communiqué les fiches de rémunération établies par l'UCM pour compte de l'employeur, M. B., faisant état du fait que du mois de janvier 2015 au mois de décembre 2015, celui-ci a perçu une rémunération brute de 2.169,72 € dont une retenue au titre de précompte de 369,72 € fût réalisée afin de permettre à Monsieur M. B. de bénéficier d'une rémunération nette de 1.800,00 €;

Qu'à partir du 1er janvier 2016, le montant de la rémunération brute fût porté à la somme de 2.755,90 € dont à déduire une retenue d'un précompte de 555,90 € permettant à Monsieur M. Besfort de bénéficier d'une rémunération mensuelle nette de 2.200,00 €;

Que le compte individuel de l'employeur, M. B., établi par le secrétariat social UCM fait état des retenues réalisées au titre de précompte professionnel pour compte de Monsieur M. Besfort pour un montant total pour l'année 2015 de 4.772,94 €;

Que c'est par conséquent erronément que la partie adverse a cru pouvoir considérer que Monsieur B. M. ne présentait aucune preuve qu'il aurait payé un précompte professionnel et que les pièces produites ne présentaient pas un caractère probatoire suffisant;

Que Monsieur M. a bien présenté des documents démontrant qu'il disposait de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers lui permettant de prendre en charge son épouse;

Que la partie adverse disposait donc bien des pièces suffisantes et nécessaires que pour examiner favorablement la demande qui fût introduite;

Que les documents qui émanent du secrétariat social UCM ne peuvent être remis en cause;

Que fût également produite une attestation du gérant de la SPRL FIMODEX, comptable de Monsieur M. B., au terme de laquelle il est précisé "je soussigné R. L., gérant de la SPRL FIDOMEX, atteste, par la présente, que Monsieur M. B. est bien aidant de son frère, Monsieur M. B., que cette association remplit ses obligations TVA et fiscales sans jamais de retard. Qu'aucun litige n'est en cours à ce jour et qu'au 30 septembre 2015, le chiffre d'affaires était supérieur de 20 % à celui de toute l'année 2014";

Que les documents démontrant que les cotisations sociales étaient également payées et que la situation était en ordre à l'égard de l'UCM ont également été produits;

Qu'il résulte des éléments exposés ci-avant que la décision prise n'est pas motivée adéquatement et qu'il y aura lieu de prononcer à son annulation;

Qu'ensuite, l'exposante entend rappeler également qu'au terme de l'article 42 §1er alinéa 2 de la loi, que si le regroupement dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers mais ne parvient pas à démontrer que ces moyens de subsistance atteignent le montant de référence visé à l'article 40ter de la loi, la partie défenderesse était tenue de procéder à la détermination des besoins du ménage et à cette fin, pouvait se faire communiquer par l'étranger ou toute autre autorité belge tous les documents et renseignements utiles pour cette détermination;

Qu'en conséquence, la partie défenderesse ne pouvait se retrancher derrière sa prétendue impossibilité d'effectuer l'analyse in concreto prévue par l'article 42 §1er alinéa 2 de la loi en raison de l'absence de communication d'information sur les besoins du couple "alors que la possibilité de réclamer de tels documents n'est pas une simple faculté mais vise à lui permettre de réaliser l'examen des besoins auxquels la même disposition l'astreint" (C.E., ordonnance rendue en procédure d'admissibilité des recours en Cassation, n° 11722 du 12/01/2016);

Qu'en l'espèce, il appartiendra à votre Conseil de constater que la partie défenderesse n'a aucunement tenu compte "des besoins propres du citoyen de l'Union rejoint et des membres de sa famille" selon les termes de l'article 42 §1er alinéa 2 de la loi, alors que l'ampleur des besoins peut être très variable selon les individus comme l'a rappelé la Cour de Justice de l'Union Européenne dans l'arrêt Chakroun (arrêt du 04/03/2010 rendu dans l'affaire C-578/08, §48);

Qu'en l'espèce, la partie défenderesse n'a même pas pris en considération la demande au regard de l'article 42 de la loi du 15 décembre 1980;

Que cette manière de procéder n'est pas admissible puisqu'il suffisait, en toute hypothèse, à la partie adverse, si elle contestait le caractère probant des pièces qui lui étaient communiquées, de prendre un contact avec l'administration fiscale afin d'avoir la certitude que le précompte professionnel était bien payé et que par conséquent, Monsieur M. avait bien à sa disposition une somme d'à tout le moins 1.800,00 € mensuellement pour faire face à ses besoins;

Que la décision viole dès lors les dispositions attaquées et devra être annulée;

Attendu qu'enfin, ma requérante reproche à la partie adverse de ne pas avoir tenu compte valablement de tous les éléments de la cause et d'avoir, de ce fait, violé les dispositions visées aux moyens en n'ayant pas examiné valablement sa situation sous l'angle de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Attendu que l'article 8 de la CEDH dispose comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Que lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner

s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzouchi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21) ;

Que l'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni de la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national ;

Qu'en ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150) ;

Que la notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La CEDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29) ;

Que l'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait ;

Qu'ensuite, le Conseil doit examiner s'il y a ingérence dans la vie familiale et/ou privée. A cet égard, il convient de vérifier si l'étranger a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis ;

Que s'il s'agit d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il n'y a pas d'ingérence et il n'est pas procédé à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Dans ce cas, la Cour EDH considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37) ;

Que s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis, la Cour EDH admet qu'il y a ingérence et il convient de prendre en considération le deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH. Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte ;

Qu'en matière d'immigration, la Cour EDH a, dans les deux hypothèses susmentionnées, rappelé, à diverses occasions, que la CEDH ne garantissait, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 23 ; Cour EDH 26 mars 1992, Beldjoudi/France, § 74 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43). L'article 8 de la CEDH ne peut davantage s'interpréter comme comportant pour un Etat, l'obligation générale de respecter le choix, par des étrangers, de leur pays de résidence commune et de permettre le regroupement familial sur le territoire de ce pays (Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 39). En vertu d'un principe de droit international bien établi, il incombe en effet à l'Etat d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de son droit de contrôler l'entrée et le séjour des non nationaux (Cour EDH 12 octobre 2006, Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga/Belgique, § 81 ; Cour EDH 18 février 1991, Moustaqim/Belgique, § 43 ; Cour EDH 28 mai 1985, Abdulaziz, Cabales et Balkandali/Royaume-Uni, § 67). L'Etat est dès lors habilité à fixer des conditions à cet effet ;

Que compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka/Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen

aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance ;

Que lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte ;

Qu'en l'espèce, la vie familiale existant entre ma requérante et son époux est clairement démontrée et n'est pas contestée par la partie adverse;

Qu'en égard à la relation maritale existant il ne saurait, de manière raisonnable, être opposé à la partie requérante que la vie familiale pourrait être menée ailleurs qu'en Belgique, pays où réside l'époux de ma requérante et y travaille;

Qu'il ne se conçoit pas, dans de telles conditions, que l'époux de ma requérante et celle-ci soient obligés de vivre dans des pays différents;

Que les circonstances particulières décrites ci-dessus devaient inciter la partie adverse à la plus grande prudence dans la prise de la décision faisant l'objet du présent recours ;

Que ma requérante soutient qu'il y a violation, à nouveau, des dispositions visées aux moyens, élément justifiant l'annulation de l'acte attaqué ;"

2.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- Artikelen 40,40bis, 40ter, 42,47 en 62 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 52, §4, al. 5 van het Vreemdelingenbesluit,*
- Artikel 8 EVRM.*

Er zou tevens sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 52, §4, al. 5 van het Vreemdelingenbesluit.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor als zouden de voorgelegde documenten wel degelijk bewijs leveren van het feit dat de heer M. beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en er door de weigering van de visumaanvraag sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr.Rv.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (RvS nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass. 10.01.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: RvS nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen 16.06.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de beslissing tot weigering van een visum gezinshereniging werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekende partij haar uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekende partij haar enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekende partij haar uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift een uiteenzetting die is geënt op de loonfiches van januari 2015 tot en met maart 2016 en een schrijven van het sociaal secretariaat UCM, die zij ook aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging eerder had overgemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft hieromtrent het volgende besloten:

- *Er liggen geen bewijzen voor dat de heer M. reeds de bedrijfsvoorheffing heeft betaald. Gezien de heer M. als helper ook beschouwd wordt als zelfstandige, zal er in de personenbelasting uiteindelijk ook bedrijfsvoorheffing worden geïnd;*
 - *er liggen geen officiële stukken voor (bijvoorbeeld een bevestiging van neerlegging van de aangifte 'personenbelasting voor het aanslagjaar 2016 - inkomsten 2015) die de voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen;*
- de documenten kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen.*

Het is op grond van deze motieven niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om het visum type D aan verzoekende partij te weigeren.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat met de documenten van het sociaal secretariaat geen rekening werd gehouden. Er dient te worden vastgesteld dat er geen bewijs van betaling en geen officieel stuk van aangifte van de inkomsten werd voorgelegd.

Om die reden heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht besloten dat de bewijzen die werden voorgelegd niet afdoende onderbouwd/gestaafd zijn.

De verklaring van de manager van FIDOMEX kan hieraan geen afbreuk doen: dit betreft geen officieel stuk en de loutere bewering dat alle sociale bijdrages zouden zijn betaald, doet nog geen afbreuk aan het feit dat er geen bewijs voorligt dat de bedrijfsvoorheffing werd betaald.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft hierbij de concrete situatie en alle neergelegde stukken zorgvuldig onderzocht. Alle elementen zijn bijgevolg door de gemachtigde onderzocht.

Terwijl ook verzoekende partij haar beschouwingen als zou de bestreden beslissing dienen te worden vernietigd omdat er geen behoeftenanalyse wordt gemaakt, niet kunnen worden aangenomen.

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij het visum gezinshereniging diende te worden geweigerd. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Terwijl er ook geen sprake is van een "kennelijke inschattingsfout"

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De verzoekster voert in het enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Artikel 2 van de genoemde wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven, in rechte en in feite, aangeeft op grond waarvan zij is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Er wordt tevens voorzien in een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld dat de verzoekster een visum vraagt om haar Belgische echtgenoot te vervoegen, dat dus overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet moet worden aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat verzoeksters Belgische echtgenoot, B.M., niet op afdoende wijze aantoont over dergelijke bestaansmiddelen te beschikken. De gemachtigde somt hierbij de documenten op die ter ondersteuning van de aanvraag en betreffende de bestaansmiddelen van B.M. werden voorgelegd en licht toe dat de aanslagbiljetten voor de inkomstenjaren 2012 en 2013 niet als recente inkomsten zijn te beschouwen, dat wel een *“individuele rekening 2015”* en loonfiches voor de periode 1 januari 2015 – maart 2016 inzake een uitbetaling van vergoedingen als helper-zaakvoerder werden voorgelegd maar dat B.M. geen bewijzen voorlegt dat hij de bedrijfsvoorheffing heeft betaald en dat *“deze documenten”* bij gebrek aan *“officiële stukken”* (bijvoorbeeld een 'bevestiging van neerlegging' van de aangifte 'Personenbelasting voor het aanslagjaar 2016 -inkomsten 2015' bij de FOD Financiën, met een bevestigingsnummer) niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen. De bestreden beslissing is aldus formeel gemotiveerd, in rechte en in feite, en komt hiermee tegemoet aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn.

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen het belang bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in vraag stelt, dient te worden opgemerkt dat uit het verweer niet blijkt om welke redenen de verzoekster geen belang zou hebben bij de aangevoerde schending van artikel 3 van deze wet. Deze bepaling legt het bestuur immers niet enkel op in de akte te voorzien in de nodige juridische en feitelijke overwegingen, maar ook dat de geboden motivering afdoende dient te zijn. De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de uitdrukkelijke motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het begrip *“afdoende”* impliceert voorts dat er een concrete motivering wordt geboden in het licht van de gegevens van het administratief dossier (RvS 23 september 1997, nr. 68.248; RvS 13 mei 2002, nr. 106.502 en RvS 18 september 2008, nr. 186.352). Opdat de motivering afdoende is, dient ze evenredig met het belang van de beslissing te zijn en dient de motivering de beslissing te verantwoorden, te dragen. De draagkrachtvereiste impliceert dat de motivering voldoende duidelijk, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008, nr. 186.486). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat de verzoeker bij het aanvoeren van deze schending geen belang zou hebben louter om redenen dat uit zijn betoog blijkt dat hij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat inzake het recente inkomen van de B.M. de volgende stukken werden neergelegd:

- individuele rekening 2015;
- loonfiches voor januari 2015 tot en met maart 2016
- (- verklaring Fidomex)

Omtrent deze stukken wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Overwegende dat Mijnheer K. M. B. ter staving van zijn bestaansmiddelen een individuele rekening 2015 heeft voorgelegd alsook loonfiches van de maanden januari 2015 tot en met maart 2016 met betrekking tot uitbetaling van vergoedingen als helper-zaakvoerder. Helpers worden zelf ook beschouwd als zelfstandigen en dienen de inkomsten verworven uit hun activiteit als helper-zelfstandige aan te

geven in hun personenbelasting waarop uiteindelijk bedrijfsvoorheffing zal worden geïnd. Echter legt Mijnheer M. B. geen bewijzen voor dat hij de bedrijfsvoorheffing heeft betaald.

Overwegende dat, bij gebrek aan officiële stukken (bijvoorbeeld een 'bevestiging van neerlegging' van de aangifte 'Personenbelasting voor het aanslagjaar 2016 -inkomsten 2015' bij de FOD Financiën, met een bevestigingsnummer) die de thans voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen, deze documenten niet in overweging kunnen worden genomen als afdoende bewijs van de huidige bestaansmiddelen;

Mijnheer M. B. toont bijgevolg niet op afdoende wijze aan over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;"

De verzoekster betoogt in haar enig middel onder meer dat zij stukken heeft neergelegd waaruit blijkt dat haar echtgenoot van zijn werkgever van januari tot december 2015 een maandelijkse vergoeding van 2169,72 euro bruto ontving, waarvan 369,72 euro werd ingehouden ten titel van bedrijfsvoorheffing ("précompte professionnel"), hetgeen neerkomt op een vergoeding van 1800 euro netto. Vanaf 1 januari 2016 werd de vergoeding verhoogd tot 2755,90 euro bruto, met een inhouding ten titel van bedrijfsvoorheffing van 555,90 euro, hetgeen een vergoeding van op 2200 euro netto per maand vertegenwoordigt. De verzoekster duidt er op dat deze individuele rekening van de werkgever, uitgegeven door het sociaal secretariaat UCM, de sommen bewijst die als bedrijfsvoorheffing werden betaald door de werkgever. In 2015 bedroeg het totaal van deze bedrijfsvoorheffing 4772,94 euro. De verzoekster voert tevens aan dat de stukken die uitgaan van het sociaal secretariaat UCM niet in twijfel kunnen worden getrokken.

De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen dat de gemachtigde heeft besloten dat er geen bewijzen voorliggen dat de heer B.M. reeds de bedrijfsvoorheffing heeft betaald. Gezien de heer B.M. als helper ook beschouwd wordt als zelfstandige, zal er in de personenbelasting uiteindelijk ook bedrijfsvoorheffing worden geïnd. Verder oordeelde de gemachtigde dat er geen officiële stukken voorliggen, bijvoorbeeld een bevestiging van neerlegging van de aangifte 'personenbelasting voor het aanslagjaar 2016 - inkomsten 2015, die de voorliggende bewijzen kunnen staven of onderbouwen. De verweerder meent dat niet dienstig kan worden voorgehouden dat met de documenten van het sociaal secretariaat geen rekening werd gehouden en stelt dat er geen bewijs van betaling en geen officieel stuk van aangifte van de inkomsten werd voorgelegd. Om die reden heeft de gemachtigde volgens de verweerder terecht besloten dat de bewijzen die werden voorgelegd niet afdoende onderbouwd of gestaafd zijn. De verweerder stelt tevens dat geen behoefteanalyse kon worden uitgevoerd omdat geenszins kon worden nagegaan wat de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de in de bestreden beslissing vermelde "individuele rekening 2015" voor de maanden januari tot en met december 2015 telkenmale het bedrag vermeldt van de bruto bezoldiging, de bedrijfsvoorheffing die wordt afgehouden van de bruto bezoldiging en dat tevens voor elke maand wordt vermeld wat vervolgens het netto te betalen bedrag is. Voornoemd document gaat, zoals de verzoekster pertinent opmerkt, uit van het sociaal secretariaat UCM. De erop vermelde bedragen stemmen overeen met de bedragen die worden vermeld op de loonfiches met betrekking tot de maanden januari tot en met december 2015. Ook op deze loonfiches, alsook op de tevens voorgelegde loonfiches voor de maanden januari tot en met maart 2016 wordt eerst een bruto vergoeding vermeld (onder code 2000.00), daarna de ingehouden bedrijfsvoorheffing (onder code 5201.00) en vervolgens het netto te betalen bedrag.

Uit de motieven van de bestreden beslissing komt naar voor dat de gemachtigde deze voorgelegde stukken niet aanvaardt als een afdoende bewijs van toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen enerzijds omdat B.M. niet bewijst dat hij de bedrijfsvoorheffing heeft betaald en anderzijds omdat er geen officiële stukken worden voorgelegd die deze "bewijzen" kunnen staven of onderbouwen, waarbij hij bij wijze van voorbeeld van dergelijk officieel stuk een 'bevestiging van neerlegging' van de aangifte 'Personenbelasting voor het aanslagjaar 2016 -inkomsten 2015' bij de FOD Financiën, met een bevestigingsnummer' vermeldt. Gelet op het feit dat de voorgelegde documenten op duidelijke wijze een onderscheid maken tussen de bruto vergoedingen als helper-zaakvoerder en de netto vergoedingen, waarbij ook telkenmale het bedrag wordt gepreciseerd dat aan bedrijfsvoorheffing wordt afgehouden van de bruto vergoedingen en gelet op het feit dat de "individuele rekening 2015" uitgaat van het sociaal secretariaat UCM en niet van de onderneming of de heer B.M. zelf, komt de aldus geboden motivering op beide punten geheel onduidelijk en niet draagkrachtig over.

Enerzijds kan met name uit niets worden opgemaakt waarom de door het UCM opgestelde 'individuele rekening 2015' geen officieel of bewijskrachtig stuk zou uitmaken. De gemachtigde oordeelt immers zonder meer dat er andere officiële stukken nodig zijn die de thans voorliggende "*bewijzen*" kunnen staven of onderbouwen, waarbij hij een voorbeeld geeft van hetgeen een dergelijk officieel stuk zou kunnen uitmaken, doch zonder dat hieruit kan blijken waarom de voorgelegde 'individuele rekening 2015' zelf niet voldoende bewijskrachtig zou zijn.

Er dient te worden benadrukt dat noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet noch haar uitvoeringsbepalingen in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 nadere vormvereisten stellen omtrent het bewijs van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Bij gebrek aan dergelijke nadere bewijsregels, is het bewijs bijgevolg vrij. Dit impliceert uiteraard niet dat de gemachtigde ook elk document dat melding maakt van inkomsten van de referentiepersoon dient te aanvaarden als bewijs van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, doch hij dient op zijn minst wel aan te geven waarom de voorgelegde documenten niet als een dergelijk bewijs kunnen worden aanvaard. Een motivering die inhoudt dat de voorgelegde "*bewijzen*" niet in overweging kunnen worden genomen omdat zij niet worden gestaafd door andere "*officiële stukken*", is dan ook niet afdoende omdat hieruit nog niet blijkt waarom de voorgelegde documenten op zich nog geen bewijswaarde hebben. In elk geval is de eventuele impliciete motivering dat de 'individuele rekening 2015' geen officieel stuk is ten bewijze van de inkomsten van B.M. als helper-zaakvoerder (d.i. een zelfstandige helper) niet danig evident dat zij geen verdere motivering zou behoeven nu het een stuk betreft dat niet uitgaat van de (hoofd)zelfstandige of de zelfstandige helper. *In casu* ontbreekt echter elke verdere motivering dienaangaande, zodat het de verzoekster ook niet mogelijk is om hieromtrent met kennis van zaken haar rechtsmiddelen aan te wenden.

Waar de gemachtigde stelt dat de referentiepersoon, de heer B.M., niet bewijst dat hij de bedrijfsvoorheffing heeft betaald, is het geheel onduidelijk of de gemachtigde rekening heeft gehouden met de bedragen die zowel op de voorgelegde loonfiches als op de 'individuele rekening 2015' worden vermeld als inhoudingen ten titel van bedrijfsvoorheffingen op de bruto vergoedingen van de heer B.M.. De voorgelegde stukken lijken erop te wijzen dat de bedrijfsvoorheffing werd voldaan door de onderneming zelve, zodat niet duidelijk is waarom de gemachtigde verlangt dat wordt bewezen dat de heer B.M. ook nog eens zelf bewijst dat hij de bedrijfsvoorheffing betaalt. De vaststelling dat de heer B.M. geen bewijzen voorlegt dat hij (zelf) de bedrijfsvoorheffing heeft betaald, is op zich niet incorrect in het licht van de voorgelegde stukken, doch zij is geheel onduidelijk en niet draagkrachtig nu de voorgelegde stukken de netto-vergoedingen, na afhouding van de bedrijfsvoorheffing, vermelden.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder te kennen geeft dat er geen bewijs van betaling van de vergoedingen als helper-zaakvoerder werden voorgelegd, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke motivering geenszins blijkt uit de thans bestreden beslissing. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de verweerder *a posteriori* motieven lijkt te willen toevoegen aan de bestreden beslissing. Hiermee kan echter geen afbreuk worden gedaan aan de onwettigheid van deze beslissing (*cf.* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 juni 2016 houdende de weigering van de afgifte van een visum type D, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE